

6

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΟΥ ΣΤΟ ΠΥΡΓΙ

(«Μέλισσα»)

Ἡμερολόγιο

27 Σεπτεμβρίου

Πλάκωσε τὸ φθινόπωρο. Ὁ ἥλιος τώρα εἶν' ἀβέβαιος καὶ μαλακός. Πάνω στὸν οὐρανὸ μικρά, λευκά, συννεφάκια κυνηγιοῦνται ὅπου νᾶρθη ὁ χειμῶνας. Τότε τὰ συννεφάκια θὰ γίνουν σύννεφα. Ὁ οὐρανὸς θ' ἀνοίγει τοὺς καταρράκτες του καὶ θὰ ποτίζει τὴ διψασμένη γῆ ἀκατάπαυστα. Καὶ θάρθῃ ἡ ἀνοιξὶ μὲ τὶς λιανιὰδες τῆς τὰ τριανταφυλλὰ τῆς καὶ τὰ πράσινα λειβάδια τῆς. Κι' ἔπειτα θάρθῃ τὸ καλοκαίρι. Θὰ θεριστοῦνε τὰ γεννήματα, θὰ κοποῦν τὰ σῦκα τὰ γλυκά, θὰ πατηθοῦν στὸ τέλος, τὰ σταφύλια στὸ μεγάλο καδοῦλι. Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ. Ἐγὼ, θὰ καθίσω δῶ τὸ φθινόπωρο, τὸ χειμῶνα καὶ τὴν ἀνοιξί. Θὰ διαβάσω καλὰ τὴ χημεία, τὴ βιολογία, τὴ φυσικὴ, κι' ἔπειτα, τὸ καλοκαίρι, θὰ πάω νὰ δώσω ἐξετάσεις στὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν Ἱατρικὴ. Ἄν δὲν ἐρχόμουν δῶ στὸ Πυργί μου, στὴ μοναξιά, ποτέ μου δὲ θὰ διάβαζα, τὸ λέω. Μὰ τώρα, εἶμαι ἡσυχος πῶς θὰ πετύχω τὸ σκοπό. Εἶναι λοιπὸν νὰ μὴν κάθῃσαι στὸ Πυργί ὅλο τὸ χειμῶνα ;

18 Ὀκτωβρίου

Παρατηροῦς' ἀπόψε μὲ τὸ σούρουπο, πῶς λύγιζε τὸ θεόρατο εὐκάλυπτο τοῦ κήπου. Ὁ ἀέρας τοῦπερνε τὰ κλαδιά, ὅπως ἀκριβῶς παίρνει τὰ γυναικεῖα μαλλιά ὅταν εἶναι λυμένα.

Ἀπόψε ἄρχισε τὸ μονότονο τραγοῦδι τοῦ ὁ γκιώνης. Κού... κού... κού. Σταματᾷ γιὰ λίγο καὶ ξαναρχίζει πάλι : κού... κού... κού... καὶ κλέει ἔως τὰ μεσάνυχτα.

Εἶναι λυπητερά ὅλα ἀπόψε. Κι' ὅμως μ' ἀρέσουν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

Ἡ γρηᾶ - Κατίνα, κάτω στὴ μεγάλη τραπεζαρία μου φωνάζει νὰ πάω νὰ φάμε.

Ἐχει, λέει, ἔτοιμα μανιτάρια τηγανιτὰ μ' αὐγά. Πόσο νόστιμο θάναί τὸ φαί! Πόσο καλὴ εἶναι ἡ γρηουλά!...

22 Ὀκτωβρίου

Παρατήρησα, ὅτι εἶναι κι' ἄλλες δουλειὲς νὰ κάνῃ κανεὶς μετὰ τὸ διάβασμα. Παραδείγματος χάρη, τὰ χωράφια κι' ὁ κήπος μας ἔχουν πολλὰ, μὰ πάρα πολλὰ χρόνια νὰ καλλιεργηθοῦν. Θ' ἀποφασίσω νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ μονάχος. Ἡ γρηᾶ - Κατίνα, ἡ ὑπερετριά μου, ποὺ ξέρει ἀπὸ σπόρους κι' ἀπὸ χώματα, θὰ μὲ βοηθήσῃ σὲ πολλὰς δουλειὰς. Κεῖνες ἡ ἄγριες τριανταφυλλιὲς ποῦναι μὲς τὴ μέσῃ τοῦ κήπου, κοντὰ στὴ στέρνα, θὰ ξαναγίνουν πάλι ἡμέρες. Τὸ λυγερὸ ἀγριόκλημα θ' ἀνθίσῃ καὶ πάλι. Ὅλα θὰ εἶναι ὁμορφα, ὅλα. Χρειάζεται ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἡ γρηᾶ - Κατίνα θ' ἀναλάβῃ νὰ καθάρισῃ αὖριο τὴ στερνοῦλα ἀπ' τὰ σαπισμένα ξύλα. Ἡ γρηᾶ εἶναι ψηλὴ καὶ δυνατὴ. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ τῆς φανῇ μηδενικό.

24 Ὀκτωβρίου

Χτὲς τὸ βράδυ ἔπεσε βροχή. Ἡ χοντρὴς στάλες ἔπεφταν πάνω στὸν τζίγκο τοῦ χαγιατιοῦ καὶ προξενούσαν ἕναν εὐχάριστο καὶ νοικοκυρεμένο κρότο. Σὲ λίγο, ὅταν ἡ βροχὴ σταμάτησε κι' ἀνοιξά μὲ περιέργεια τὸ παράθυρο, ἕνα ὥρατο, ἕνα

φυσικό ἄρωμα ἀπλώθηκε στὸ δωμάτιο. Ἦταν τὸ ἄρωμα ποὺ ἄφινε τὸ βρεμμένο χῶμα.

Ἐκλείσα τὸ παράθυρο καὶ κοιμήθηκα ἡσυχά μέχρι τὸ πρωῒ.

26 Ὁκτωβρίου

Τὸ σούρουπο, ἄκουσα μιὰ καμπάνα ποὺ χτύπαγε. Τότε θυμήθηκα πῶς εἶν' ἐκκλη-
σάκι κοντά μας, ὁ Ἀγιάννης. Ἐχω καιρὸ νὰ βγῶ ἔξω ἀπ' τὰ σύνορά μου καὶ
βέλησα νὰ πάω στὴν ἐκκλησιά τώρα γιὰ περίπατο.

Εἶδοποίησα τὴ γρηά, κατέβηκα, σφυρίζοντας, τὴ σκάλα καὶ βγῆκα ἔξω. Τὸ μονο-
πάτι ποὺ τραβάει κανεὶς γιὰ νὰ πάη πάνω στὸν Ἀγιάννη εἶναι γιομμάτο πέτρες
ἀγκαθερές. Ἀδιάφορο. Ἐγὼ ἀνέβαινα τὸ δρομάκι μ' εὐθυμία. Οἱ ἄγριοι θάμνοι
ποῦταν δεξιὰ κι' ἀριστερά στὸ δρόμο μου, μ' ἔκρυβαν ὡς τὴ μέση...

Ἔφτασα στὴν ἐκκλησία μὲ τὸ «νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλο σου». Μέσα στὴν ἐκκλη-
σία ἦσαντε μονάχα ἕνας κοντὸς παππᾶς, κι' ἕνας ξερακιανὸς φάλτης.

Σὰν τελείωσε ἡ ἐκκλησία, τοὺς χαιρέτισα, μ' ἔχαιρέτισαν καὶ κατεβήκαμε μαζὺ
κι' οἱ τρεῖς τὸ μονοπάτι. Μοῦ εἶπαν ὅτι κάθονται στ' ἀντικρυνὸ χωριό, ἐκεῖ ποὺ
εἶναι τὰ πολλὰ πλατάνια.

Στὸ σταυροδρόμι χωριστήκαμε καὶ συμφωνήσαμε νὰ συναντηθοῦμε τὴν Κυριακὴ
πάλι στὴν ἐκκλησία.

(Συνεχίζεται)

7

ΕΚΘΕΣΙΣ 6η

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΘΕΜΑ»

(Μαθητικὸ τετράδιο)

α' διήγημα :

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Πέρα, μακριὰ ἀπ' τὴν πόλη ἴσα μ' ἐνάμισυ χιλιόμετρο, κοντὰ-κοντὰ στὴ θάλασ-
σα, εἶναι χτισμένο ἕνα κάτασπρο σπίτι, τὸ σπίτι μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα. Τὸ κα-
λοκαῖρι, ὅταν ὁ ἥλιος καίει τὴ γῆ, αὐτὸ δροσίζεται ἀπ' τὸν ἀέρα τοῦ μπάτη. Βλέ-
πει, τότε, κανεὶς, τὸ μεσημέρι τίς ὀρφανές ποὺ κάθονται στὴν ταράτσα καὶ ρου-
φᾶνε τὸν ἀέρα τῆς θάλασσας. Τὸν ρουφᾶνε μ' εὐχαρίστηση ὥσπου ἔρχεται τ' ἀ-
πόγιομα, ἔπειτα ὁ ἥλιος γέρνει κ' ἡ ὀρφανὴς πᾶνε ἡσυχά νὰ κοιμηθοῦν. Τὰ φω-
τα σβύνουν· μὰ μέσα στὴν αἴθουσα, κινοῦνται ἀκόμα πολλὲς σὰ νὰ βλέπεις φαν-
τάσματα... Εἶναι ἡ ὀρφανὴς μὲ τίς λευκὲς φορεσιές τους.

Τὴν ἄλλη μέρα, πάλι τὸ ἴδιο, καὶ τὴν ἄλλη, καὶ τὴν ἄλλη. Κι ἔρχεται κάποτε
τὸ φθινόπωρο. Τότε ἡ θάλασσα ἀντρίβει· τὰ κύματα λίγο-λίγο φουσκώνουν, πε-
τάνονται, πηδᾷ τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο καὶ τέλος χτυπᾷ στὰ βράχια κι' ἀφίουν
ἕνα ρόγχο... Κι ὁ ρόγχος αὐτὸς ἀκούγεται μακριὰ...

Τὰ δέντρα, μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα, λυγίζουν ἀπ'
τὸν ἀέρα, ἐνώνονται τῶνα μὲ τᾶλλο κι' ἀφίουν ἕνα μονότονο τραγοῦδι. Ἕνα θρόι-
σμα. Ἡ ὀρφανὴς τότε, μαζεύονται μέσα στὶς μεγάλες κάμαρες καὶ δουλεύουν.
Ἄλλες κάνουν γυμναστικὴ κάτω στὴν αὐλή. Ὁ ἀέρας πέρνει τίς φωνὲς τῆς γυ-
μνάστριας καὶ τίς πᾶει μακριὰ ὥσπου ἡ φωνὴ νὰ σβύσουν... Ἡ μαθήτρες, ἡ
ὀρφανὴς, ἐκτελοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὰ παραγγέλματα.